

C(entraal) B(elasting) G(ebouw)

Puntegaaistraat, ook wel genoemd Plukmekaalstraat

Rotterdam 27/10 '42
Calandstr 15^b
Succesje.

Ik hoop deel ik u mee, dat ik
in dienst kunt komen. Aanvraag
vergunning moet inden gemaak aan het
gewestelijk arbeidsbureau gaat de
in dienst neming eerst nadie vergunning
in. Ik vermoed dat hiertoe geen bezwaar
zal zijn. Wanneer ik evenwel bij u baas
dus jorden op deze vergunning te wachten;
in dienst wilt treden dan is mij dat
natuurlijk best nu dat ik natuurlijk
geanne spoedig hulp heb. Dit geniet
evenwel op uw risico. De vergunning mag
ik heden aan. Geanne zal ik berischt
uitwachten hoe lang uw ongezetheit is
in uw tegenwoordig werking, Wanneer
u denkt te kunnen komen in verband met
het bovenstaande. Dinsdag 28/10
M.

Met dit schrijven van 27 oktober 1942 werd ik (geboren in 1925) aangenomen bij de Belastingdienst en werkte daar voordat ik naar Indie werd uitgezonden en na terugkomst opnieuw.

Nimmer enig bericht ontvangen op een sollicitatie bij de Belastingdienst, kwam er **plotseling** een bericht uit Rotterdam voor een gesprek bij de Ontvanger van Successie. Ik was verrast en verbaasd, wat het voor functie kon zijn begreep ik al helemaal niet: Successie, ik wist niet wat dat inhield!

Ik moest me melden voor een **gesprek** op het Successiekantoor aan de Calandstraat 15 b te Rotterdam, 2e étage, op de eerste etage huisde eveneens een dienst van belastingen: het Registratiekantoor, zei me overigens ook al niets in die tijd. Ik werd ontvangen door de chef de bureau de heer Nelissen, die een praatje met me hield en me vervolgens naar de kamer van de heer Ontvanger bracht: de heer Smit, een vriendelijke, wat rijzige deftig aandoende man. Bleek later een Hagenaar te zijn, wonende op de Laan van Meerdervoort.

De gesprekken pakten gunstig voor me uit: Ik ontving een briefje, geschreven door de ontvanger op een helft van een geleidelijst om stukken te verzenden, dat ik op eigen risico kon aanvangen met het werk op het kantoor successie tot de vergunning van het arbeidsbureau was ontvangen. **Salaris: fl. 1,75 per werkdag** (= ongeveer € 0,78). Februari was dus een slechte maand! Daarbij moest je ook nog een verklaring tekenen, dat je niet van joodse bloede was. Daarmee was de toon gezet door de Duitse bezetter!

Per 1 november 1942 trad ik in dienst bij de Belastingdienst afdeling Ontvangkantoor van Successierechten, tot aan mijn dienstplicht. Terug in Nederland in mei 1950 na drie en een half jaar dienstplicht kon ik gelukkig weer aan de slag bij de Belastingdienst.

Er was wel wat veranderd: de Ontvangkantoren Registratie en Successie waren Samengevoegd tot een nieuwe eenheid: Inspectie der Registratie en Successie. De intieme kantoren uit de Calandstraat waren ingeruild voor een ruime vierde etage in **het nieuwe CBG!** Dat was nog eens een vernieuwing: in de centrale hal waar je binnen kwam, kon je je melden bij een conciërge. Deze vroeg dan: Waar gaan we heen ? R en S, vierde etage meneer. U kunt gebruik maken van de **paternosterlift**. Nooit van gehoord, wat mocht dat dan wel wezen? Wel eng hoor zo'n zelfbewegend bakkie....! Maar goed dat leerde snel, trappen lopen was ook niet alles.

De organisatie was ook anders. We hadden nu een algemeen chef en voor registratie en successie elk een afdelingchef. Echter niet dat grote van de Inspectie, 1^e afd., want daar kenden ze ook nog groepchefs. Veelal "**dwarskijkers**" genoemd. Hun bureau stond dan ook een kwartslag gedraaid in de rij. Dit voor een beter overzicht weet je.

Er was nog iets essentieels veranderd. In de Calandstraat werd door het, wat je noemt, "lagere kader", stofjassen gedragen: **antracietgrijs of okergeel**. Het colbert hing dan netjes in de garderobe. Na sluiting kantoor hingen daar de stofjassen. Wij als jongeren van toen deden al niet meer mee aan dat ritueel. M.a.w. de zaken waren duidelijk aan het kantelen gelijktijdig met de nieuwbouw.

Een oudgediende hield het verschijnsel “stofjas” nog krampachtig in ere. Het volgende was mij opgevallen. Om half vier ging de man naar het toilet, kwam dan terug met netjes en nat gekamde haartjes, ging naar de garderobe wisselde daar zijn colbert met de daar hangende stofjas, kwam op de afdeling, nam de door de inspecteur van registratie te tekenen stukken onder de arm en ging. Teruggekomen wisselde het decor weer en zat de man weer gelukkig achter zijn bureautje in zijn colbert. Op mijn vraag waarom hij dit allemaal deed iedere dag, was zijn antwoord: “Aad, leer van mij, in de maatschappij moet je je plaats weten”.

Ook moesten we **zuinig** zijn, zaken waren nog schaars in de na- oorlogse tijd. Er was dan ook een chef die de hele dag maar oplette opdat er niet te veel lampen aan waren. En als hij vond van wel, dan deed hij ze weer uit. Zeer irritant gedoe was dat.

Nu werd in die tijd nog altijd Sinterklaas gevierd. Er werden rijmen gemaakt en **surprises** voor degene die je gelood had. Overigens wel thuis natuurlijk. Deelname was op vrijwillige basis. Ook de inspecteurs deden sportief mee. Nu deed de “chef lampen” ook mee. Dus wat gebeurde hij kreeg een rijm met daarbij een prachtig uitgewerkte oorkonde, daarbij werd hij benoemd tot “Onbezoldigd lampenist 1^e klas in tijdelijke dienst voor onbepaalde tijd!”. Helaas, de man was daar niet blij mee, verliet de festiviteiten en deed in de volgende jaren ook niet meer mee. Jammer toch.

We leven in een tijd van recycling en doen of er iets nieuws aan de hand is. Welnee, wij deden dat in die tijd al, verplicht overigens.

Enveloppen werden hergebruikt, omgekeerd stempel van de inspectie erop en verzenden maar. Tot we op een goede dag een brief terugontvingen uit de gemeente Groningen: een brief gevuld met omgekeerde enveloppen. Dit met de mededeling dat dergelijke post niet langer zou worden geaccepteerd. Klaar was het toen met ons “recycling-project”.

Ook de leverantie van materialen stagneerde wel eens. Zo was het aantal closetrollen eens benauwend klein geworden. Dus werd bepaald: reservering voor de inspecteurs toiletten, het lager kader moest maar een **krantje** gebruiken. Natuurlijk was er verzet en wat gebeurde ? De closetrollen waren plots op en hingen op de hoger kader toiletten stukken ribkarton. De hint was goed aangekomen. Closet- of toiletpapier, hoe schaars ook was weer voor eenieder beschikbaar. De voorraad werd overigens snel aangevuld, soms kan er veel. Maar je moet ze soms helpen.

Dit zijn zo wat voorvallen uit de oude doos. Een stinkbommetje in de paternosterlift deed het ook altijd goed het ik wel eens gehoord.

Hoe dan ook, mijn herinneringen aan het CBG zijn zeker niet slecht.

Aad P. den Reijer

88 jaar

Ten behoeve van het afscheid van een eerdere bureau-chef , dhr Nelisse, was er een cabaret voorstelling geschreven, ingestudeerd en uitgevoerd.

